

Únor

Divadelní zpravodaj >>> 106. sezóna 2015/2016

HŘÍŠNÍ HERCI DIVADLA VÝCHODOČESKÉHO

MEZI NEBEM A ZEMÍ JE INSCENACÍ ROKU 2015

KONEC MASOPUSTU V REŽII BŘETISLAVA RYCHLÍKA

DERNIÉRA
6. ÚNORA

L. ZBRANKOVÁ A P. JANEČKOVÁ, PO PLÁČI SMÍCH, FOTO J. FAUKNER

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA → GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Březen

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1.	10:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 12:25	11. REPRÍZA	D
		19:00	KONEC MASOPUSTU		3. REPRÍZA	F
STŘEDA	2.	8:30	T. Jarkovský – J. Vašíček / PRINCEZNA TURANDOT			ŠK
		10:30	PRINCEZNA TURANDOT			ŠK
		19:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 21:40	12. REPRÍZA	R
ČTVRTEK	3.	19:00	A. P. Čechov / RACEK			Q
			Klasická komedie o nenaplněných ideálech a citech. Hrají K. Melíšková, J. Plesl, V. Khek Kubařová, I. Trojan a další. Režie M. Vajdička. Dejvické divadlo, Praha			
PÁTEK	4.	19:00	KONEC MASOPUSTU		4. REPRÍZA	H
SOBOTA	5.	19:00	P. Kolečko / ŽENA ZA PULTEM 2: PULT OSOBNOSTI			
			Legendární vševědoucí levicová prodavačka se vrací ve vizionářské komedii, která je tak šílená, že to možná jednou může být pravda! Hrají J. Lábus a O. Kaiser. Režie D. Drábek. Divadlo Kalich, Praha			
NEDĚLE	6.	15:00	ULICE PLNÁ KOUZEL			PN
			Humorné a zároveň poetické představení, které originálně využívá prvky černého divadla, tanec i pantomimu. Děti se na konci seznámí s technikou černého divadla a na chvíli se budou moci stát i hercem na jevišti. Divadlo Metro, Praha			

PONDĚLÍ	7.	8:30	ULICE PLNÁ KOUZEL			ŠK
		10:30	ULICE PLNÁ KOUZEL			ŠK
		17:00	ULICE PLNÁ KOUZEL			PP
STŘEDA	9.	17:00	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 19:30	24. REPRÍZA	L
PÁTEK	11.	19:00	DIVADELNÍ BÁL			
			Ples pro předplatitele a diváky s vyhlášením nejoblíbenější herečky a herce VČD roku 2015.			
SOBOTA	12.	19:00	MĚSTSKÝ PLES			
			Ples statutárního města Pardubice.			
ÚTERÝ	15.	18:00	VEČER KLASICKÉHO BALETU A TANCE			
			Vystoupení žáků studia Ballet Prima Pardubice spolu se svými hosty – sólisty baletu Národního divadla Praha, studenty Taneční konzervatoře Brno, žáky ZUŠ Havlíčkova Pardubice a žáky Baletu HKH Hradec Králové.			
STŘEDA	16.	19:00	KONEC MASOPUSTU		5. REPRÍZA	B
ČTVRTEK	17.	10:00	HEJ, MISTŘE!	KONEC 12:40	14. REPRÍZA	ŠK
		19:00	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 21:30	39. REPRÍZA	
PÁTEK	18.	19:00	J. Barbier / V PAŘÍŽI BYCH TĚ NEČEKALA, TATÍNKU			
			Představení pořádané Lions Clubem Pardubice, jehož výtěžek bude věnován na charitativní účely. P. Nárožný v hlavní roli komedie o pařížském dobrodružství sympatického venkovana. Režie J. Novák. Agentura Harlekýn, Praha			
SOBOTA	19.	18:00	KONEC MASOPUSTU		6. REPRÍZA	T
NEDĚLE	20.	17:00	JEPTIŠKY	KONEC 19:20	60. REPRÍZA	ZADÁNO
PONDĚLÍ	21.	19:00	S. S. Prokofjev / ROMEO A JULIE			
			Baletní verze nejslavnějšího příběhu všech dob. Choreografie a režie R. Balogh. Moravské divadlo Olomouc / Pardubické hudební jaro 2016			
ÚTERÝ	22.	9:30	O. Wilde / THE CANTERVILLE GHOST (Strašidlo cantervillské)			ŠK
			Dramatizace jednoho z prvních Wildových děl o boji starého anglického strašidla proti Američanům, kteří koupili zámek Canterville. Režie P. Stebbings. TNT Theatre Britain			
		12:30	THE CANTERVILLE GHOST			ŠK
		19:00	PETR KOLÁŘ – VYZNÁNÍ			
			Koncert z nového turné oblíbeného rockového a muzikálového zpěváka.			
STŘEDA	23.	18:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 20:40	13. REPRÍZA	X
ČTVRTEK	24.	19:00	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 21:30	25. REPRÍZA	C
PÁTEK	25.	19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 21:25	12. REPRÍZA	
SOBOTA	26.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10	43. REPRÍZA	
ÚTERÝ	29.	19:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 21:40	14. REPRÍZA	M
STŘEDA	30.	10:00	P. Dostál – R. Pogoda / VÝTEČNÍCI			ŠK
			Muzikál o maturitní třídě premiantů, kteří si užívají poslední rok studia. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		17:30	HEJ, MISTŘE!	KONEC 20:10	15. REPRÍZA	S
ČTVRTEK	31.	10:00	LHÁŘI	KONEC 12:30	28. REPRÍZA	ŠK
		18:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 20:25	13. REPRÍZA	N

PÁTEK	4.	18:00	M. Doležalová / KAFE A CIGÁRKO		
3D verze úspěšného blogu ověřeného cenou Magnesia Litera, který vyšel i knižně s podtitulem Historky z hereckého podsvětí. Účinkují B. Jánová a G. Hašek. LiStOVÁNÍ					
SOBOTA	5.	18:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 20:15	22. REPRÍZA T1
NEDĚLE	6.	16:00	TUČŇÁCI NA ARŠE		
KONEC 17:10, HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY) – 21. REPRÍZA					
PONDĚLÍ	7.	19:00	L. Norén / TICHÁ HUDBA		PREMIÉRA
Dramatická miniatura o tom, zda se lze vyrovnat s pravděpodobně největší životní ztrátou. Hrají P. Janečková, M. Sikorová, T. Lněnička a L. Špíner. Režie J. Kačmarčík j. h. První české uvedení hry v rámci cyklu INprojekty.					
STŘEDA	9.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	12. REPRÍZA B1
ČTVRTEK	10.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	13. REPRÍZA C1
PONDĚLÍ	14.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	59. REPRÍZA
STŘEDA	16.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 12:10	34. REPRÍZA ŠK
PÁTEK	18.	18:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 20:15	23. REPRÍZA U1
+ U2					
NEDĚLE	20.	16:00	P. Šrut – G. Miklínová / LICHŮŽROUTI		
Scénické čtení knihy o záhadných tvorech, kteří žerou ponožky a z párů dělají licháče. Jejich tajemný svět zrcadlí napínavý a vtipný příběh jedné lichožroutí rodinky. Účinkují V. Hollá, P. Oubram a T. Drápela. LiStOVÁNÍ					
PONDĚLÍ	21.	9:00	B. Zelenka – E. Zámíš / ELCE, PELCE DO PEKELCE		ŠK
Zábavná pohádka o chudém království, chytrém Honzovi a dvou kouzelných ptáčích – Elce a Pelce. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
		10:30	ELCE, PELCE DO PEKELCE		ŠK
		19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	130. REPRÍZA
STŘEDA	30.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	14. REPRÍZA B2
ČTVRTEK	31.	19:00	LENKA DUSILOVÁ		
Koncert šestinásobné držitelky hudební ceny Anděl, která nemá ve zvyku stagnovat a opakovat se. Stal se z ní mimořádný úkaz české hudební scény, z pozice rockové a popové hvězdy putuje k osobnímu vyjádření, jež svobodně přijímá impulzy z nejrůznějších stylů a mimohudebních zážitků.					

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	3.1.	10:00	A JE TO V PYTLI!	ČESKÁ TŘEBOVÁ	
ČTVRTEK	3.1.	19:00	A JE TO V PYTLI!	ČESKÁ TŘEBOVÁ	
SOBOTA	5.	19:00	DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ	MLADÁ BOLESLAV	
ÚTERÝ	8.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	HLINSKO	
ÚTERÝ	15.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	CHRUDEM (DIVADLO K. PIPPICHA)	CH
PÁTEK	18.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	HRADEC KRÁLOVÉ (SÁL ETI HARMONIE)	HK

J. Topol / KONEC MASOPUSTU

 str. 8–12

Básnické drama odehrávající se během slavností masopustu v době dokončování kolektivizace vesnic. Poslední, kdo vzdoruje, je rolník Král. Nejde však jen o něj, ale o tradiční hodnoty jako takové! V hlavních rolích M. Mejzlík, P. Borovec, J. Ondrušková, M. Němec a masopustní maškary. Režie B. Rychlík j. h.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep a nedůvěru v sebe sama. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

A. Schnitzler / DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ

Tragikomedie o partnerských vztazích, o manželství, lásce a nevěře. V hlavních rolích M. Němec, P. Janečková a P. Dohnal. Režie R. Lipus j. h.

J. Brdečka – J. Rychlík – V. Hála / LIMONÁDOVÝ JOE

Česká hudební parodie westernů z Divokého západu. V titulní roli J. Pejchal. Režie M. Schejbal j. h.

V. Mašková / HEJ, MISTŘE!

 str. 20

Životní pouť významného českého skladatele J. J. Ryby. V hlavní roli T. Lněnička. Režie M. Tarant j. h.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Melancholická tragikomedie o překračování vlastních hranic. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špíner j. h.

S. Beckett / ŠŤASTNÉ DNY

Bizarní groteska z konce světa i života jednoho páru. Hrají Z. Bittlová a M. Mejzlík. Režie J. Augustín j. h.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

 str. 7

Romantická komedie o soužití dvou světů. V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

A. Ayckbourn / RODINNÝ PODNIK

 str. 14–17

Dynamická komedie o zkorumpovaném systému a světě. Hrají J. Kalužný, L. Mecerodová, P. Janečková, J. Pejchal a další. Režie R. Bellan j. h.

L. Lagronová / PO PLÁČI SMÍCH

Intimní hra plná nečekaného humoru, očekávaného pláče a obnažených duší. Hrají P. Janečková, L. Zbranková j. h., D. Novotná a L. Vlášková. Režie R. Žák j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie za branami kláštera... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková. Režie L. Olšovský j. h.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špíner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

E. Albee / KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?

Dráždivá sonda do manželských vztahů plná dějových zvratů, smutku i humoru. Hrají J. Janoušková, J. Kalužný, J. Ondrušková a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLI!

Překvapivá komedie o adopci s nevyžádanou „pomocí“. V hlavních rolích L. Špíner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabсурdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská / JISTĚ, PANE MINISTŘE

Divadelní verze kultovního britského televizního sitcomu o tom, jak se dělá vysoká politika. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec. Režie P. Novotný.

PŘIPRAVUJEME NA BŘEZEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK **11.** 19:00 **DIVADELNÍ BÁL**

Ples pro předplatitele a diváky VČD s vyhlášením nejoblíbenější herečky a herce roku 2015.

SOBOTA **12.** 19:00 **MĚSTSKÝ PLES**

Ples statutárního města Pardubice.

ČTVRTEK **17.** 19:00 **KRÁLOVA ŘEČ**

PÁTEK **18.** 19:00 **J. Barbier / V PAŘÍŽI BYCH TĚ NEČEKALA, TATÍNKU**

Představení pořádané Lions Clubem Pardubice, jehož výtěžek bude věnován na charitativní účely. P. Nárožný v hlavní roli komedie o pařížském dobrodružství sympatického venkovana. Režie J. Novák. **Agentura Harlekýn, Praha**

ÚTERÝ **22.** 19:00 **PETR KOLÁŘ – VYZNÁNÍ**

Koncert z nového turné oblíbeného rockového a muzikálového zpěváka.

SOBOTA **26.** 19:00 **A JE TO V PYTLI!**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ **7.** 19:00 **L. Norén / TICHÁ HUDBA**

PREMIÉRA

Dramatická miniatura o tom, zda se lze vyrovnat s pravděpodobně největší životní ztrátou. Režie J. Kačmarčík j. h. První české uvedení hry v rámci cyklu **INprojekty**.

ČTVRTEK **31.** 19:00 **LENKA DUSILOVÁ**

Koncert šestinásobné držitelky hudební ceny Anděl.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Nejoblíbenější inscenací roku 2015 je Mezi nebem a zemí

P. BOROVEC, M. SIKOROVÁ, P. JANEČKOVÁ A P. DOHNAL VE VÍTĚZNÉ INSCENACI MEZI NEBEM A ZEMÍ, FOTO L. SKOKAN

Rok 2015 jsme zakončili dvěma do posledního místa vyprodanými představeními. Malou scénu roztančili a rozezpívaly svérázné Jeptišky a v Městském divadle bavili dobrosrdeční Lháři, po nichž ředitel divadla Petr Dohnal spolu s náměstkyní primátora Helenou Dvořáčkovou vyhlásili **výsledky tradiční divácké ankety o nejoblíbenější inscenaci roku**.

Divácky nejúspěšnější inscenací roku 2015 se stala romantická komedie současné britské autorky Pam Valentine **Mezi nebem a zemí**, kterou nazkoušela režisérka Kateřina Dušková. Krásné příležitosti v ní mají Petra Janečková, Petr Dohnal, Martina Sikorová či Petr Borovec. Divadelní zpracování příběhu mladých manželů, kteří se nastěhují do venkovského domu, v němž však stále ještě přebývají duchové bývalých majitelů, se stalo i nejnavštěvovanějším titulem VČD, během roku 2015 ho zhlédlo 9 791 diváků. Pomyslnou druhou příčku obsadila pardubická verze Brdečkovy hudební parodie **Limonádový Joe**, kterou v magickém prostoru hradu Kunětická hora na konci minulé sezóny nazkoušel režisér Milan Schejbal. Neochvějného strážce zákona, milovníka Kolaloky a idola všech žen ztvárňuje Josef Pejchal.

Inscenaci nyní uvádíme v Městském divadle, na konci sezóny ji však opět přeneseme na Kunětickou horu. Úspěch o silvestrovském večeru slavila i loňská vítězka ankety, hra Davida Seidlera **Králova řeč**, kterou diváci umístili na třetí místo. Režie dramatu o smyslu lidského poslání se ujal Petr Novotný. V hlavních rolích budoucího britského krále Jiřího VI., jenž se potýká s vadou řeči, a jeho excentrického logopeda Lionela Logua excelují Martin Mejzlík a Jiří Kalužný. Možnost zvolit inscenaci roku měli opět i novináři a kritici – **Cenu novinářů** letos obdržela Schnitzlerova tragikomedie **Duše – krajina širá**, kterou nazkoušel režisér Radovan Lipus. V hlavních rolích hry o partnerských vztazích, o manželství, lásce a nevěře, ale také o duši hrají Milan Němec, Petra Janečková, Veronika Macková a Petr Dohnal.

Závěrem statistika – v roce 2015 VČD navštívilo 128 392 diváků, čímž se pardubická scéna znovu řadí mezi nejnavštěvovanější jednosouborová divadla v České republice. Celkový počet akcí uskutečněných na scénách VČD činil celkem 562, což je nejvíce v historii divadla!

RaS

Konec masopustu Josefa Topola

jako faustovský
zápas o duši
člověka

B. RYCHLÍK, FOTO S. SLÁMA

Na konci února bude mít na scéně Městského divadla premiéru hra Josefa Topola *Konec masopustu*. Jedná se suverénně o jednu z nejlepších českých her 20. století. Topolovu hru her režisuje BŘETISLAV RYCHLÍK, který má k autorovi a jeho dílu velmi blízký vztah. Můžete se těšit na inscenaci, která se zabývá nejen českou povahou a hledá podstatné lidské hodnoty. Konec masopustu byl v pardubickém divadle naposledy uveden v roce 1963 a tehdejší inscenace slavila velký úspěch. Jaká bude ta současná, to se musíte nechat překvapit. Ale v následujícím rozhovoru vám režisér Rychlík alespoň trochu napoví.

Břetislave, v Pardubicích režisuješ poprvé. Máš k nim nějaký divadelní či přímo osobní vztah?

Ano, divadelní i osobní. V místním kraji jsem měl část rodiny – a když jsem přijel na prázdniny ke strýci a tetě (otcově sestře) do Přelouče, vrcholem mého pobytu byl vždy zájezd do Pardubic. V dětství na zmrzlinu, v pubertě pak s bratřenci tajně na pivo – tady tenkrát bylo nějaké silné pivo, snad šestnáctka, to by Pardubičáci jistě věděli. A někdy v době, kdy jsem se jako herec v mládí motal po oblastních divadlech a už se mi nelíbilo v Mostě, se vyjednávala možnost, že bych mohl nastoupit

právě do Pardubic. Tuším, že to bylo za ředitele Bittla, se kterým o tom jednal můj nevlastní strýc, režisér Jirka Holeček, který sem byl po roce 1968 odsunut z Chebu, kam se nesměl v té době ani přiblížit. Ale pak jsem dostal ve stejné době nabídku do HaDivadla a do Činoherního studia v Ústí nad Labem, což byla studiová divadla, která byla důvodem, proč jsem vůbec k divadlu šel. Přesně takové divadlo jsem chtěl dělat. Rozhodnul jsem se pro HaDivadlo, tehdy ještě prostějovské, ale už s cenzorským dohledem Státního divadla v Brně. Myslím si, že jsem pak do Pardubic ani nejel, a tím ta drobná koketérie skončila.

Většina diváků tě má jistě ve svém povědomí stále jako herce. Jak ses postupně přerodil z herce v režiséra?

Myslím, že zrovna v tyto lednové dny je tomu přesně dvacet let, co jsem odešel z angažmá v HaDivadle. Ale ještě před mým odchodem jsem tam od roku 1989 režíroval. Začátek mých režii souvisel se způsobem, jakým HaDivadlo fungovalo – jako autorské divadlo, divadlo tématu. A řadu témat jsme do dramaturgie vkládali my herci, měli jsme celý cyklus, v němž byli herci iniciátory představení. Nejdřív jsem režíroval jednu inscenaci v Uherském Hradišti a v roce 1989 dvě inscenace –

ve Viole jsem udělal do té doby zakázaného Ivana Wernische a Pavla Šruta s hudbou Plastic People a MCH Bandu Mikoláše Chadimy, zakázaných kapel, tato inscenace však byla hned po premiéře zakázána, dohrávala se pak později pod patronátem undergroundového Junior klubu Na Chmelnici, a v HaDivadle jsem udělal hru Přemysla Ruta Žádná tragédie. Později se mi nechťelo už moc hrát, ale hlavně jsem začal režisrovat v televizi, protože brněnské studio chtělo po převratu nezkorumpované a nezkažené lidi – tedy nás pozvali a ptali se, jestli máme nějaké scénáře, když jsme psávali, třeba co nešlo v minulém režimu uvést... Tak jsem začal nejprve dodávat scénáře, ale moc se mi nelíbilo, jak se toho pak někdo „chopil“, někdo z těch „vysloužilých televizáků“, kteří mají řemeslnou machu. Tak jsem si svoje scénáře začal režisrovat sám. A můj autorsko-režijní přístup, který jsem používal, je stejný, ať člověk dělá divadlo nebo televizi. Dodneška jsem natočil na tři stovky dokumentů a televizních cyklů – třeba Fenomén underground nebo Lidi z manéže, které jsem dělal se Ctiborem Turbou. Divadel jsem v té době neregistroval, jen jednu nebo dvě inscenace ročně, což jsem si hlídal, protože mě režisrování divadla vždycky hodně vysaje, herci jsou jak upíři – prostě z člověka svými dotazy, svojí tvorbou a hledáním vysají energii. Vždycky jsem pak úplně vyřízený. Nikdy jsem si neuměl představit, že bych v sobotu dorežiroval, mžkem premiéru a již v pondělí začal zkoušet něco dalšího někde jinde, jako to dělal třeba přítel Pitínský. To bych se zhroutil, a to toho vydržíš dost.

Saješ i ty na oplátku energii z herců?

Samozřejmě, já saju hrozně. Ale divadlo není o tom vzájemném vysávání se, je to přede vším tým, ansámbl, skupina – a v jistou chvíli jsou herci na jevišti ti nejdůležitější. Prošel jsem vším

možným, divadlem z různých pozic... Také jsem dělal asistenta režiséru Hynštovi, který byl v roce 1968 vyhnán na oblast do Hradiště, viděl jsem jeho obdivuhodný zápas – jeho důstojnost, důstojnost profese a divadla – v těch „normalizačních sračkách“. Taky jsem jednu dobu herectví na JAMU učil. K hercům se proto obracím s velkou láskou a důvěrou. Pokud ovšem nezačnou vykonávat svoji nejoblíbenější činnost – to znamená podřezávání větve samí pod sebou, což je velmi oblíbená činnost ve všech divadlech. Když tohle začne, má pak člověk co dělat, aby se udržel, protože s tou větví pak můžeme spadnout všichni.

Co pak v té chvíli můžeš jako režisér udělat? Být skvělým psychologem?

Myslím si, že psycholog jsem docela dobrý. Jde o to, aby všichni zúčastnění měli také radost z tvorby, jinak by ani nemělo smysl, abychom se setkávali. Vždyť divadlo má tu neuvěřitelnou možnost, že se v něm člověk může svobodně zabývat vlastními imaginací, fantazií, svými nápady, hrát si, a to i když děláme těžké věci. Ale mám rád namíchané tragikomické pocity, protože nic není černobílé, ani v těch tragických věcech. Například Rok na vsi bratří Mrštíků, který jsem dramatisoval a režisroval, je tragickým příběhem, ale je v něm zároveň hodně groteskních osudů a směšných postav (nevysmívám se jim), ale směšných ve smyslu svých charakterů a svého jednání. Co se týká psychologie, často si vybavuji základní režijní odkaz slavného Petera Scherhaufera – jeho tezi o „teorii laskavého nezájmu“. Dřív bych „vylít“, když jsem byl mladý, ale jak je člověk starší, ví, že si může počkat den nebo dva, nechat to chvíli být, neřešit to, nejt do zbytečných konfliktů – a to přitom nemám problém jít s lidmi do konfliktu, když mám dojem, že třeba něco narušují celku, ale vždycky to řeším z očí do očí.

Pojďme již přímo k Josefu Topolovi, jehož Konec masopustu právě v Pardubicích režuruješ – a to skrze již mnohokrát skloňované téma. Říkal jsi, že téma tě musí vždy na první pohled zaujmout nebo si ho musíš alespoň brzy ve hře najít. U Konce masopustu jsi ho viděl rovnou, o řadu let dříve, než jsme o hře začali mluvit, nebo až jsme se začali textem podrobněji zabývat?

Člověk to téma cítí, vnímá, pokud ho text zaujme. Já ho vnímám spíše básnický. Když čteš poezii, obvykle si ji moc neanalyzuješ, prostě tě zasáhne, vnímáš jazyk, vnímáš jeho krásu. A později jsem si ho musel znovu pojmenovat před naším zkoušením, protože od dob, co jsem Konec masopustu chtěl režisrovat, jsem taky zestárnul, musel jsem uvažovat o tom, co to znamená inscenovat ho právě v této době, ale o to strach nemám. Nakonec se mi jako klíčový zdál faustovský zápas o duši člověka, jestli člověk obstojí sám, aniz by se vůbec definoval jako nějaký hrdina, jestli obyčejný člověk z venkova obstojí proti takovému šílenství, jaké představoval komunistům – a za ten si můžeme dosadit cokoliv v dnešní době. Skupina, masa lidí útočí na jednoho člověka, který je ale špatným svědomím všech těch ostatních – znali se, vyrůstali spolu a najednou stojí proti sobě! A v této hře je pak ten zásadní prvek rituální, který je divadelně fascinující – antický chór v podobě českého masopustu. Je tam nejen jazyk, ale také příběh, vyprávěný zcela moderně – tolik paralelních dějů najednou! Tyto postupy, které Topol, divadelník srdcem a citem, měl objevené již začátkem 60. let, si světová dramatika stále objevuje. Příběh zde není lineární, i když se odehrává fakticky během jednoho dne, což je fascinující. Téma je pro mě jasné. Ale také si ho zpochybňuji v tom smyslu, že právě to trváni si na svém stálo toho člověka syna, byt nedorozumním, jediného pokračovatele toho, co držel. Kdo je tedy v tuhle chvíli vítězem? →

Je zde i boj nového a tradičního?

Myslím si, že ani ne. Jedině pokud za tradici považujeme hodnoty, kterým dnes můžeme říkat lidské nebo křesťanské – tedy že se jedná o boj o základní lidské hodnoty člověka, o jeho důstojnost, svobodu, svobodu rozhodnutí, o to nenechat se ponižovat nějakými „sráči“ nebo gangstery jako v případě komunistů. Pak řekneme, že ano, však „nová, nová je hvězda komunismu“, ale bylo to v podstatě zaostálé barbarství, tedy v tomhle smyslu noví nebyli. V komunismu se přece nejprve zdál nejrevolučnější postoj trvat si na svém. A teď, když se o tom bavíme, si uvědomuji, že někdy koncem 80. let jsem v samizdatu vypovídal na otázku, co je nejdůležitější – a my v HaDivadle jsme tenkrát říkali „mlet si pořád to svoje“, čili trvat na svém. A to vypadalo jako revoluční čin. Dneska bys řekl, že to je úplně normální věc. Ovšem zeptej se dnes, jestli jsou lidi schopni obstát a trvat si na svém nároku tváří v tvář nějaké síle...

Co ale pak v tom případě pro tebe znamená, že si postava Krále na svém trvala, ale přišla o syna?

Já jen říkám, že nad tím zůstane otazník. Nejsem soudce, divadlo nemá soudit, divadlo má v lidech zanechat otazníky, když jdou domů. Jak jsem říkal i na zkoušce poučku svého přítele profesora Aloise Hajdy, režisér staví inscenaci na různých úrovních – od toho nejnižšího dle příběhu až po to nejvyšší, přijímané intelektuálně, kteří si otázky kladou. Povinností divadla v každé době je klást si otázky po smyslu naší existence, po smyslu našeho života. A to je v tématu Topolovy hry ukotvené, mimochodem má podtéma, kterým je český charakter, jestli něco takového existuje...

Ano, v tom s tebou určitě souhlasím. Konec masopustu je hra postavená na poměrně realistickém základě, je ukotvená ve své době, zároveň je

básnickým dramatem – stavbou a jazykem, hraje s metaforou. Je dnešní divák schopný takové metaforu vnímat a například za komunismus si dosadit jiné síly, jak říkáš?

Nesmí si to však dosazovat politicky. Je to zmanipulovaná masa, které lidi podlehl, tedy princip starý jako lidstvo samo. Ale na Topolovi je rafinované, že nikde to není vyloženo dobré a zlé, i ti komunisti mají svoje valéry, lidské osudy, osobní tragédie, nejružnější osobní důvody... A člověk si může dosadit současné kariéristy, současné „hajzly“, ale nakonec komunismus je – jak jsem kdysi psával do komentářů pro BBC – mentalita, charakter, povaha, čímž se vracím k tomu, že je to hra o českém charakteru. Ale politiku ať v tom nikdo nehledá, spíše je třeba hledat básnický a lidský. Básnický oblouk nad tím vším je na každé hře zajímavý. A slyšet z jeviště tu vzácnost jazyka, mimořádný jazyk, to je jedna z tak přitažlivých věcí na divadle – zvláště v době takového zplanění jazyka. Až se dívím, že zrovna pardubické divadlo muselo mít tak výborný nápad tuto hru uvést.

Ještě osobní otázka: Sám jsi Josefa Topola znal. Kdy a jak jste se potkali a jak se vaše přátelství vyvíjelo?

Josef Topol byl přiveden na některé z našich slavných představení v Praze v 80. letech. Mám dojem, že ho přivedl Sergej Machonin, Karel Kraus a lidé kolem charty, divadelníci, se kterými jsme se intenzivně stýkali. Tyto schůzky vyvrcholily tím, že Václav Havel v roce 1988 napsal pod cizím jménem pro Provázek a HaDivadlo hru. Josef plaše chodil na naše představení, někdy sám, někdy s Krejčou, Krausem a Tomášovou, já už jsem se v té době kamarádlil s Jáchymem a Filipem, prolínalo se to. Hned po převratu nám napsal dopis, jak pro něho bylo nečekané, co jsme tenkrát dělali, a že si uvědomuji dva základní rysy – naši poetiku a naši mravnost. Nakonec naše přátelství vyvrcholilo tím, že mi dovolil nahlédnout pod prsty jeho tvorby – v televizním cyklu Zblízka jsem o něm natočil hodinový dokument, který ať posoudí jiní. Ale lidi, kteří Josefa znali, mi říkali, že tolik se o svých bolestech, pochybách, o působení v Divadle za branou a svém psaní veřejně nikdy nezmiňoval. Nakonec jsme ho my dva společně navštívili asi tři dny předtím, než ho z domova odvezli do nemocnice, odkud se už nikdy nevrátil. ZJd

Krácen, celý rozhovor si můžete přečíst na www.vcd.cz.

DRAMATURG Z. JANÁL A REŽISÉR B. RYCHLÍK NA NÁVŠTĚVĚ U J. TOPOLA. FOTO V. HARAPES

NEVŠEDNÍ ZAČÁTEK KONCE MASOPUSTU

Noví režiséři s sebou přinášejí i nové postupy. Režisér Radovan Lipus zahájil zkoušení tragikomedie **Duše – krajina šírá** v příjemné secesní kavárně, neboť autor hry Arthur Schnitzler svá díla často tvořil ve vídeňských kavárnách. Režisér Břetislav Rychlík přišel s nápadem přesunout první čtenou zkoušku **KONCE MASOPUSTU** z divadelní kuchařky do muzea masopustních obchůzek v památkové rezervaci lidové architektury Betlém, a tak herci ve středu 6. ledna odjeli do nedalekého Hlinska, kde hru poprvé společně nejen přečetli, ale také si o ní i autorovi povídali, a navíc zde načerpali dostatek inspirace i informací o masopustních maškarách, které v Topolově hře hrají velkou roli.

RaS

ZDENĚK RUMPÍK S JEDNOU Z AUTENTICKÝCH MASOPUSTNÍCH MASEK.

HERCI SI V MUZEU NEJPRVE VYSLECHLI VÝKLAD O MASOPUSTNÍ TRADICI V ČECHÁCH.

PRVNÍ SPOLEČNÉ PŘEČTENÍ TOPOLOVA TEXTU.

ÚVODNÍ SLOVO REŽISÉRA BŘETISLAVA RYCHLÍKA.

PŘEDSTAVITEL HLAVNÍ ROLE MARTIN MEJZLÍK S VERONIKOU MACKOVOU, PEPOU LÁSKOU A LÁDOU ŠPINEREM.

V KONCI MASOPUSTU UVIDÍTE TAKÉ JANU ONDRUŠKOVOU, HONZU MUSILA A LÍDU MECERODOVOU. FOTO JIRÍ SEJKORA

Konec masopustu před půl stoletím

V letech 1963 a 1964, obletělo Topolovo básnické drama **KONEC MASOPUSTU** většinu českých jevišť, přičemž ani to pardubické nebylo výjimkou. Na přelomu tisíciletí se k nám v několika divadlech začalo znovu nesměle dostávat. A nyní je zkoušení nové inscenace této hry, která se k nám vrací po třiapadesáti letech, v plném proudu.

Na pardubické inscenaci z konce roku 1963 kritika ocenila především režii **Jaroslava Novotného** a **Heleny Glancové**.

„Jaroslav Novotný a Helena Glancová vytvořili v pardubickém divadle představení, které je rovnoprávné Krejčově inscenaci co do základního přístupu k textu. Výsledkem je inscenace profesionálně přesná a výjimečně citlivá, laděná tklivěji a emocionálněji než olomoucké představení, ale stejně věčná a prostá.“

(ÚRYVEK Z ČLÁNKU JEDNA HRA V JEDNÉ EVY

UHLÍŘOVÉ, KTERÝ VYŠEL 12. ÚNORA 1964 V DÍVADELNÍCH NOVINÁCH.)

Z hereckých výkonů pak odborná veřejnost vysoce hodnotila především **Alexeje Gsöllhofera** v roli Smrtáka a mladého **Josefa Somra** jako Husara. Tehdy byl v pardubickém divadle krátce v angažmá i další vynikající (tehdy sedmadvacetiletý) herec **Pavel Landovský**, jehož vzpomínka na to, jak se vůbec k roli a do Pardubic dostal, z hlubšího mládí, který už byl slavné dramatik a pro Konec masopustu vyžadoval, že musím rozhodně hrát v pardubické inscenaci jeho hry Muže s bubnem, pro můj buranský, venkovský výraz.“

(ÚRYVEK Z ČLÁNKU HELENY ALBERTOVÉ JMENOVAL JSEM SE HERCEM PAVEL LANDOVSKÝ, KTERÝ VYŠEL 29. KVĚTNA 2001 V DÍVADELNÍCH NOVINÁCH.)

↑ K. POSPÍŠIL A J. SOMR V KONCI MASOPUSTU, VČD 1963

↓ TITULNÍ STRANA DOBOVÉHO PROGRAMU

Bez nápovědy v „moravském kroji“

Po předvánočním pořadu **BEZ NÁPOVĚDY** jsem já a herečky Lída Mecerodová, Jindra Janoušková a Romana Chvalová dostaly tolik poděkování, že můžu s určitostí tento večer nazvat povedeným. Povídání o Vánocích, divadle, ale i soukromí hereček bylo proložené dobrotami, které jsme pro diváky samy připravily. Další skupinou herců, které něco vnitřně spojuje a kteří budou mými hosty v únoru, jsou **JANA ONDRUŠKOVÁ, MILAN NĚMEC** a **ALEXANDR POSTLER**. Kromě toho, že se mají rádi, což není v jakémkoliv zaměstnání vždy úplně samozřejmé, všichni jsou nějakým způsobem spjati s Moravou.

Lexa Postler, který působí v našem divadle už přes dvacet let, absolvoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, následně měl angažmá v divadlech v Českém Těšíně a Opavě. Na obě divadla vzpomíná hezky a má v nich pořád přátele. A celoživotně ho bude severní Morava, zvláště Jeseníky, přitahovat už proto, že tam má chalupu, kterou miluje. Ano, je to daleko, není to na víkendové návštěvy, o to víc si tedy užívá krás přírody a ticha v „setnici“ přes letní divadelní prázdniny. O chalupě a o svých kočkách může Lexa mluvit dlouho

a poutavě, určitě se máme na co těšit.

Jana Ondrušková také navštívila Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, ale o mnoho let později. Pochází z Třince a je to pořádná moravská patriotka. Po absolutoriu působila několik sezón v divadle v Českém Těšíně. V Pardubicích, kde „nastoupila do rozjetého vlaku“ a přebrala několik rolí po své spolužačce Petře Tenorové, která odešla do angažmá do Kladna, na sebe výrazně upozornila postavou Honey v Albeeho hře *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* Tuto sezónu začala těžkou rolí manželky Jakuba Jana Ryby v *Hej, Mistrě!* A manželkou se stala i těsně před tím, o prázdninách, kdy řekla „ano“ svému mnohaletému partnerovi Martinovi. I o tom si spolu budeme povídat.

Milan Němec sice nepochází z Moravy, narodil se a vyrůstal v Jihlavě, ale k Brnu ho poutá silný a krásný vztah. Vystudoval brněnskou konzervatoř, poté chodil na Janáčkovu akademii múzických umění, během které hostoval v Městském divadle Brno. Pak nastoupil do angažmá ve Východočeském divadle, kde hned od počátku hodně hrál. Milan uměl strhnout pozornost publika, zejména v komediálních

rolích, a publikum ho milovalo. Přesto po deseti letech opouští naše divadlo a odešel do Brna, kde u ředitele a režiséra Stanislava Moši naskoušel hned několik velmi zajímavých charakterních rolí, a zdá se, že postavy gaunerů pro něj byly výzvou. Sedm let cestoval mezi Brnem a Pardubicemi, kde má rodinu, manželku Moniku, která účinkuje v mnoha muzikálech na naší scéně, a dva syny. Vašek a Toník už také okusili kouzlo jeviště, oba dva hráli v našem divadle. Přemýšlivý Vašek se ještě v předškolním věku, kdy neuměl číst, naučil složité texty do Shakespeara Richarda III. Energický a komunikativní Toník nejraději sedí na vrátnici a sleduje i „organizuje“ život v divadle, a když dostal příležitost hrát v Kavkazském křídovém kruhu, byl nadmíru šťastný. Dniériu pak velmi oplakal. Není divu, že Monika a synové byly silným magnetem, který přitahoval Milana zpátky do Pardubic i do divadla, kde začínal. Krásná moravská příroda, Brno, které je „zlatou lodí“, děti, kočky, manžel, manželky, plány do budoucna, radost z divadla i radost z jídla – to budou témata, která budeme probírat 4. února na Malé scéně.

JaU

FOTO M. FIC

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

19. prosince jsme na česká divadelní prkna poprvé uvedli komedii Alana Ayckbourn **RODINNÝ PODNIK**, kterou nastudoval režisér Robert Bellan. Předvánoční divadelní dárek přijali premiéroví diváci s nadšením. Přestože se nejedná o čistou komedii k popukání, hra o současném zkorumpovaném světě má totiž jistý morální přesah a obsahuje i prvky rodinného dramatu, publikum se bavilo a své herce opět odměnilo dlouhotrvajícím potleskem. Ten si vedle svých kolegů zasloužil především Josef Pejchal, který před premiérou přišel o hlas (málem to už vypadalo i na odvolání premiéry!), jakoby vánočním zázrakem však premiéru „umluvil“, ale po představení o hlas zase ihned přišel. Divadelní jeviště zkrátka léčí! A to nejen herce, ale určitě i diváky v hledišti... RaS

J. KALUŽNÝ JAKO PODNIKATEL JACK MCCRACKEN A L. MECERODOVÁ COBY JEHO MANŽELKA, FOTO R. KALHOUS

ROMANA CHVALOVÁ, PŘEDSTAVITEL HLAVNÍ ROLE JIŘÍ KALUŽNÝ A REŽISÉR ROBERT BELLAN PŘI DĚKOVAČCE.

NA POPREMIÉROVÝ RAUT VE FOYER DORAZILI ROBERT BELLAN I LUDMILA MEZERODOVÁ SE SVÝMI DČERAMI.

O MOŽNÉ DALŠÍ SPOLUPRÁCI SI PO PREMIÉRE POHOVOŘIL ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL S PŘEKLADATELKOU HRY ZUZANOU JOSKOVOU.

PREMIÉRA SE KONALA TĚSNĚ PŘED VÁNOCEMI, PROTO NA RAUTOVÉM STOLE NECHYBĚLO CUKROVÍ, KTERÉMU NEODOLAL ANI TOMÁŠ LNĚNÍČKA.

PETRU JANEČKOVOU NA POPREMIÉROVÉ SPOLEČENSKÉ SETKÁNÍ DOPROVODIL JEJÍ PARTNER LADISLAV ŠPÍNER.

BLÍŽÍCÍ SE VÁNOCE SI U STROMEČKU PŘIPOMNĚLI PEPA LÁSKA I AUTOR PŮSOBIVÉ SCÉNY NIKOLA TEMPÍR. FOTO J. SEJKORA

Hříšní herci divadla Východočeského

aneb Na slovíčko s členy Rodinného podniku

Být či nebýt poctivý, mravný, čestný...? Jak jsou na tom postavy – členové jedné velké soudržné rodiny – se dozvíte, když se přijdete podívat na poslední novinku na našem repertoáru, komedii Rodinný podnik britského dramatika Alana Ayckbourn. Jak hluboce ale zasáhl mravní úpadek jejich představitelů? Podle výsledků mého průzkumu krade 85% herců, a to není zdaleka všechno! Čtete dále a dozvíte se, jak kompletní obsazení Rodinného podniku reagovalo na moje všetečné dotazy.

1. Ukradli jste někdy něco? A neříkejte, že ne! Já se například přiznávám (nikdy jsem to nikomu neřekla), že jsem v první třídě ukradla spolužačce z penálu gumu. Byla růžová, sladce voněla (ta guma) a chtěla jsem ji sníst. Takže do toho!
2. A co lži? No ták, každý občas lžeme. Komu lžete nejčastěji? – Doma? V práci? A jak? – Často? Pravidelně? Milosrdně?
3. Představte si, že jste nějaká vlivná osoba hodná zkorumpování. Nechali byste se podplatit? Kdyby na to přišlo...

JIRÍ KALUŽNÝ
(Jack McCracken)

1. Určitě! Už nevím co, ale továrna to nebyla. A kdo říká, že neukrad' nikdy nic, tak kecá!
2. Samozřejmě! A kdo říká, že nelže, tak kecá!
3. No kéž už by na to přišlo! Bohužel mě nikdo nic nenabízí. Tímto vyzývám případné zájemce.

LUDMILA MECERODOVÁ
(Poppy)

1. Nedá se říct, že bych něco vypořádaně ukradla, ale něco jsem si ještě jako studentka půjčovala... Třeba ze společné ledničky, když jsem přišla hladová a neměla jsem se v tu chvíli koho zeptat. Ale pak jsem to vždycky vrátila. Takže jsem kradla jen dočasně.
2. Někdy mám pocit, že třeba lžu, ale pak zjistím, že jsem stejně řekla pravdu. Neumím v tom moc chodit...
3. Nemám tušení, u mě to opravdu nehrozí. Ale nikdy neříkej nikdy!

VERONIKA MACKOVÁ
(Samantha)

1. Jo. Jednou jsem ukradla u „řamanů“ růžovej župánek. To jsem byla ještě na základce a prostě jsem neměla peníze...
2. Normálně nelžu. Ale když třeba nechci někomu ublížit, radši trochu zalžu, než bych řekla krutou pravdu. Anebo třeba lžu, když říkám, že mám hodně práce a nepřijedu domů, a pak se objevím ve dveřích a řeknu: „Čáu, jsem tady!“ (SMÍCH)
3. Už jsem se setkala s tím, že se to prej dneska děje – že bez úplatku dneska nikdo nic neudělá... Ale mně to přijde hrozný! Takže ne!

JOSEF PEJCHAL
(Benedict Hough)

1. (TÍCHO) Toho bylo tolik, že musím popřemýšlet, co vybrat... (SMÍCH) Jako malý jsem chodil krást sladkosti. Třeba když maminka koupila někomu třeba kočičí jazyčky

– ty jsem s oblibou vykrádal. Vždycky jsem šel a nenápadně si jeden vytáhl, až jsem samozřejmě vytáhl i ten poslední.

2. A lži s tím byly hodně spojené, protože jsem samozřejmě krádež zapíral, jak to šlo. Jinak myslím, že třeba zrovna divadlo je taková milá lež a my jsme vlastně profesionální lháři.
3. Určitě bych úplatek vzít nechtěl, to už by na mě bylo moc! A i na mou postavu pana Hougha – on totiž v skrytu duše žádné úplatky nechce, jen hledá pochopení a lásku!

PETRA JANEČKOVÁ (Anita)

1. Jablko. To byl takovej hec na základce.
2. Milosrdně lži nebo poupravenou pravdu asi používá občas každá. Ale určitě jsem někdy lhala! Každý lže, to je úplně normální...
3. To dost závisí na výši úplatku. Asi neexistuje člověk, který by se nenechal podplatit. Samozřejmě každé řekne nenene – a já taky říkám nenene, ale kdyby někdo přišel a řekl: „A co takhle milion dolarů?“ Myslím, že tuhle hranici skvěle popisuje film Neslušný návrh.

JANA ONDRUŠKOVÁ (Tina)

1. Ne, já jsem v životě nic neukradla. Naopak! Není to tak dlouho, co mi tady v Pardubicích ukradli notebook, takže kromě toho, že se nemám z čeho učit na státnice, bych chtěla novým majitelům vzkázat, ať si užijou moje fotky, hudbu a všechny moje vzpomínky. Jediný můj prohrěšek je, že občas jezdím načerno v MHD, takže kradu jízdenku.
2. Obávám se, že jsem si lži zažila

hojně v pubertě. Takové ty běžné jako: Né, nebyla jsem v hospodě. – Cos pila? – Matonku... To jsem lhala docela dost na můj vkus, ale myslím, že rodičům to bylo všechno jasné.

3. Vůbec si to nedokážu představit, ale nikdy neříkej nikdy!

JOSEF LÁSKA (Roy Ruštin)

1. Když jsem byl malej, v obchodě jsem ukradl přívěsek na klíče a kondomy. Ale chytli mě.
2. Jasně, jako malej jsem lhal ohledně známek, poznámek... A pak jsme lhali na konzervatoři, když jsme měli kšefty. Někteří učitelé nám radili, ať třeba řekneme, že jdeme k doktorovi, aby nám to prošlo.
3. Kdo by mě chtěl podplatit? – Leda kdyby přišel šéf: „Hele, dneska to hraj trošičku jinak...“ (SMÍCH)

LÍDA VLÁŠKOVÁ (Harriet)

1. Jednou jsem v papírnictví ukradla malý notýsek, ale byla pak taková hanba, že jsem se kolem toho obchodu styděla i projít.
2. Už v mateřské školce jsem pochopila, že můj mamince

nemůžu říct skoro nic ze svého soukromí. Spíš než lži to byly polopравdy a milosrdné zamlčování informací.

3. To by teda muselo stát sakra za to! Ale asi ne... Pojmenovat to jinak! – Že mě někdo bude sponzorovat jako herečku, ježišmarjá, to klidně! (SMÍCH)

TOMÁŠ LNĚNIČKA (Cliff)

1. Kokosové tyčinky v Českých Budějovicích, když nám zavřeli divadlo a já tam byl ve skladu na brigádě.
2. Lži používám pro dobro věci – milosrdné lži.
3. Zas takovej charakter nejsem, asi jo!

ALEXANDR POSTLER (Desmond)

1. V roce 1971 v Rumunsku autíčko jednomu malému francouzskému turistovi, což mě dodneška mrzí.
2. Pokud možno, nelžu, protože se to nevyplácí. Z toho je vždycky problém – buď vnější, nebo vnitřní.
3. Myslím si, že ne... No přece neřeknu, že ano?!

ROMANA CHVALOVÁ (Yvonne Digger)

1. Já myslím, že asi ne. Jsem spíš ten blbec, kterej se nechá okrádat. Vždycky si říkám, že se mi to přece jednou vrátí, ale ještě mi nikdy nikdo nic nevrátil, na rozdíl ode mě, která vždycky všechno poctivě vracím. (SMÍCH)
2. Lži nemám ráda. Uznávám jediné milosrdnou lž – ve chvíli, kdy by pravda mohla někomu hodně ublížit nebo přitížit. Jinak jak se říká, kdo lže, ten krade!
3. Mě opravdu není proč podplácet... Jedině, že by bylo podplácení třeba to, že někomu seženu lístky na představení a on mi pak pošle kytku. To je asi tak maximum. (SMÍCH)

JAN HYHLÍK (Ken Ayres)

1. Upřímně řečeno, nepamatuju se. Spíš mám pocit, že ne – i v dětství jsem byl dost poslušný chlapec.
2. Asi jako každý. Ale nejsem permanentně lhář. Například ženám se vždycky musí něco zalhat – zalichotit. Taková konstruktivní lž je, myslím, snesitelná.
3. Při mém povolání se s tím člověk určitě nesetká. Ale jinak si myslím, že penězi určitě ne. Něco jiného je, když člověk dá třeba doktorovi flašku – před smrtí. (SMÍCH)

PETR BOROVEC (italští podnikatelé)

1. Nikdy v životě jsem nic neukradl! Ne! Jenom mamce jsem ukradl z peněženky... padesát korun... párkrát... A mamka o tom věděla. Nejsem na to pyšný.
2. Mamince jsem často lhal, když po mně chtěla žakovskou knížku, že ji nemám, že nám ji ve škole vzali. Ale bylo mi to houby platný, protože byla učitelka a hned pohotově opáčila: „Nekecej! Ty jsme vám vraceli minulý týden!“
3. Kdyby se to pojmenovalo jinak, tak možná! Možná...

AnH

TÉMĚŘ CELÉ OBSAZENÍ RODINNÉHO PODNIKU
NA FOTOGRAFII NA PLAKÁT K PREMIÉRE,
FOTO R. KALHOUS

NA ŽÁDNÉ KULATINY SE NECÍTÍM, ŘÍKÁ JAN HYHLÍK

JAKO KEN AYRES V **RODINNÉM PODNIKU**, FOTO R. KALHOUS

Herec JAN HYHLÍK oslavil před nedávnem úctyhodné 70. narozeniny. Jeho kolega a ředitel divadla Petr Dohnal mu při této příležitosti předal stříbrnou pamětní medaili, tradičně udělovanou osobnostem, jež se zapsaly do historie našeho divadla. A protože takové životní jubileum je krásnou příležitostí k tomu, aby člověk trošku zavzpomínal na uplynulá léta, požádala jsem Honzu o rozhovor, k němuž jsme se sešli v klidu a pohodlí jeho divadelní šatny před derniérou *Kejklíře z Lublinu*.

Honzo, nedávno jsi oslavil kulaté narozeniny, může to být důvod k nějakému bilancování dosavadního života?

Ne, ne, absolutně ne! Já jsem žádné kulatiny nebilancoval, já se ani na žádné kulatiny necítím! (SMÍCH) Jsou to sice jednoduché počty, ale záleží přece jen na tom, jak se člověk cítí. Ani s rodinou jsem nic neslavil. Zrovna jsem měl generálový týden a byl jsem tu prakticky od rána do rána, tak se dá těžko něco slavit... (SMÍCH)

Ano, to bylo vlastně těsně před premiérou *Rodinného podniku* (19. prosince 2015), kde hraješ roli Kena, hlavy rodiny, jenž předává svoji firmu mladšímu

nástupci. Říká se o tobě, že si pečlivě vedeš záznamy o svých rolích... Určitě už víš, kam mířím. Já jsem to tušil! (SMĚJE SE A SAHÁ DO TAŠKY PRO NOTÝSEK)

Vidím, že jsi na náš rozhovor připravený! (SMÍCH) Přesně tak, zajímá mě, kolikátá v pořadí byla tvoje role Kena v *Rodinném podniku*, resp. kolik rolí nebo třeba i představení jsi odehrál, řekněme v okamžiku, kdy jsi oslavil to „významné životní jubileum“. Jelikož zázračný notýsek mám s sebou, můžu ti to říct naprosto přesně! Jinak bych si to nepamatoval. Byla to 24,5. role v mojí 49. sezóně, do níž jsem vstoupil s 5700 představeními. (SMÍCH)

To je vážně úctyhodné! Záznamy si vedeš úplně od začátku své herecké kariéry? Pořád v tom stejném notýsku?

Ano, to je on, mám v něm všechny své role, co jsem kdy na jevišti hrál. I tu úplně první, když jsem byl v druhém ročníku na DAMU a hráli jsme *Štolové hře*. To bylo úžasné – mělo to šest repríz! (SMÍCH)

Věnoval ses divadlu už dřív? Třeba ochotnický?

Jsem absolventem malostranského tzv. Nerudova gymnázia. Po válce tam profesor latiny Vetter založil slavný divadelní kroužek, který po jeho smrti převzal profesor češtiny Novotný. Z tohoto souboru pak vzešli herci jako např. Honza Třiska, Milan Neděla, Petr Šporcl, Honza Miller, Klára Jerneková, Štěpánci a další. Do roka se tam dělaly zhruba tři čtyři premiéry, které se konaly vždy v podkrovní aule. Zároveň se tam pěstovala i muzika, pořádaly se koncerty...

Následoval jsi v zájmu o divadlo příkladu rodičů?

Ne, vůbec ne. Naopak! Tatínek byl profesor matematiky a deskriptivní geometrie. (SMÍCH) No, naši to neviděli moc rádi, ale nechali mě a nakonec mě i podpořili.

Jsi pražský rodák a absolvent pražské divadelní fakulty Akademie múzických umění. Vrátil ses pak ještě někdy do rodného města?

Ne, byl jsem tam pak už jen dva roky na konci 80. let v Divadle pod Palmovkou.

Tam jsi i krátce ředitelem...

Tam jsem jenom ředitelem. Hrál jsem tam vlastně jen jednu roli. Ale jinak jsem jenom ředitelem a změnil název divadla. (SMÍCH)

Tehdy jsem vlastně zachraňoval divadlo, když ho chtěl magistrát zrušit. Pak se mi podařilo angažovat jako režiséra Petra Kracika, což byl opravdu ideální nástupce, který divadlo převzal, dal do kupy a vytáhl ho z porevoluční krize.

Ještě předtím (v letech 1987–1990) jsi byl ředitelem tady ve Východočeském divadle. Co ti obě řídící funkce daly?

Především jsem vždycky toužil, to nepopírám, vést soubor po umělecké stránce. Šlo mi hlavně o tvůrčí práci – shánět režiséry, doplňovat soubor, což se podle mě podařilo, protože v té době tu byli jako stálí režiséři Michael Tarant a Juraj Deák. A hodně členů tehdejšího hereckého souboru je tu dodneška. Totéž jsem chtěl pak i v Divadle pod Palmovkou, kde jsem např. angažoval Aleše Procházku, který tam byl léta stěžejním hercem. Jenže v té době začalo být ředitelování jen sháněním peněz, a to já jsem jednak neuměl, a bohužel jsem neměl štěstí ani na ekonomické náměstky. Takže z toho důvodu jsem se místa po roce a půl vzdal a vrátil se sem do Pardubic jako herec a už v životě jsem žádnou vedoucí funkci nechťel ani vidět! (SMÍCH)

Když si v internetovém vyhledávači zadám tvé jméno, vyběhne mi „hlasatel, herec, dabér“. Víš o tobě, že už 20 let spolupracuješ s Českým rozhlasem, a to konkrétně jako moderátor stanice Vltava. Věnoval ses práci v rozhlasu už předtím?

O práci v rozhlasu jsem měl eminentní zájem už na škole, kde jsem dělal tzv. audio zkoušky, které dopadly zřejmě dobře, protože vzápětí jsem dostal nabídku načíst s panem Růžkem na pokračování román Případ Mauricius. Rozhlas je se mnou vlastně od začátku mé profesionální činnosti. Pokračoval jsem v Hradci, kde bylo v té době velmi slušné studio – točili se tam i hry. Po okupaci jsem tam dokonce několik let dělal moderátora, když jsem celé neděle provázel posluchače rozhlasu.

A to byla velmi dobrá průprava právě pro mou pozdější práci na stanici Vltava, kde jsem začal pracovat v roce 1995.

A ten dabing? To je zanedbatelné...

Ale co určitě není zanedbatelné a co jsi označil i za svého koníčka, že se už zhruba 20 let věnuješ načítání knih pro nevidomé.

Jak ses k této práci dostal? Zajímavým způsobem... Řekla mi o tom sestra, která tehdy učila na Filozofické fakultě knihovnictví a chodila se svými studenty jednou za rok v rámci výuky na exkurzi do Knihovny a tiskárny pro nevidomé Karla Emanuela Macana, kde se jednak tisknou knihy v Braillově písmu a zároveň tam mají studio pro natáčení audio-knih. Já jsem se tam zašel zeptat a oni mě vzali! (SMÍCH)

Jaké knihy načítáš? Jedná se o různé žánry?

Ano. Tam se točí absolutně všechno. A když bych to vzal od extrémů, tak jsem četl od naučné literatury o československých letcích za druhé světové války, kde je spousta čísel, strojů, jmen, titulů a hodností v různých jazycích (s tím mi pomáhal tady kolega Jirka Kalužný); přes dětskou literaturu, kterou ovšem načítají především ženy a dívky, nicméně jsem natočil celého Harryho Pottera nebo třeba několikadílnou Paoliniho dračí sagu; přes veškerou beletrii – mám tam patent na Forsytha a teď i na

našeho historika Vondrušku – až po Korán, což byla mimochodem nuda. (SMÍCH) A v tomhle je to právě zajímavé, v té různorodosti.

Když máš takový přehled o svých představeních, víš také, kolik už jsi načetl knih? 175.

Tak to jsi sečetlý!

No! (SMÍCH) Ale to je taky to jediné, co čtu. Jinak mi nezbývá čas...

Teď ležím ve třetím Vondruškově, kterého mám načítat za 14 dní.

(PŘEDCHOZÍ ČTYŘDÍLNÁ PŘEMYSLOVSKÁ EPOPEJ VLASTIMILA VONDURŠKY MÁ CELKEM ZHRUBA 2 500 STRAN. – POZN. RED.)

Jakoukoli knihu si musím doma vždy nejdřív připravit. Nehledě na to, že u zahraničních autorů je spousta jmen, u kterých si musím vyhledat výslovnost. V podstatě to čtu dvakrát – jednou doma a jednou na mikrofon.

Asi ti opravdu nezbyvá moc času na koníčky, ale je ještě nějaká činnost, u které si opravdu odpočneš, vyčistíš si hlavu? Třeba někdo se vrtá v zahrádce...

U vaření. V zahrádce, byť máme malou, se vrtá spíš moje žena, poněvadž já už se neohnu, nebo bych se ohnul a nenaroval. (SMÍCH)

A co vaříš?

Abych pravdu řekl, cokoli. Od svíčkové až po orientální musaku. Mám rád spíš pikantnější jídla...

A péct umím perník. (SMÍCH) →

JAKO PÁTER ZACHAR V HEJ, MISTŘEI, FOTO J. FAUKNER

JAKO KRÁL JIŘÍ V. V KRÁLOVĚ ŘEČI, FOTO J. VOSTÁREK

Neláká tě odpočinek v důchodu? Dokážeš si představit, že bys do divadla už nemusel a měl najednou spoustu času?

Samozřejmě že by mi bylo líto z divadla odejít. V minulých letech už jsem měl tu možnost, když jsem byl v rádiu zaměstnaný na plný úvazek a tady v divadle jsem byl jako host. Ale pak se poměry v rádiu přiostrily a vypadlo to, že bych na divadlo už tolik času neměl. Tak jsem se nakonec vrátil, nedovedl jsem si představit, že budu bez divadla. Nicméně teď už uznávám, že věk je pokročilý a i ta užitečnost tady nemusí být taková... Nejvíc by mi vadilo, kdybych přišel o divadlo a pak i o ten mikrofon... Je pravda, že si vůbec nedovedu představit, že bych nemohl dělat nic z toho, co dělám teď. To bych asi musel začít psát! (SMÍCH)

A to bych si ráda přečetla! (SMÍCH) Ale ještě raději budu, když zůstaneš zatím u divadla a rozhlasu. Honzo, děkuji za milý rozhovor a přeji ti hodně zdraví a úspěchů! AnH

Krácenó, celý rozhovor si můžete přečíst na www.vcd.cz.

POKŘTILI JSME CD HEJ, MISTŘE!

Těsně před Silvestrem jsme po deváté repríze hry **Hej, Mistře!**, pojednávající o životě a díle významného českého hudebního skladatele Jakuba Jana Ryby, slavnostně pokřtili **doprovodné CD k inscenaci**, na němž najdete výběr ze skladeb, které ve hře v úryvcích zaznívají. Rybova překrásná hudba je doplněna i citacemi Rybových úvah v podání představitelů hlavní role Tomáše Lněničky.

Nové CD stojí 150 Kč a k dostání je v divadelním obchůdku ve foyer či v předprodeji vstupenek, objednat si ho můžete i on-line na stránkách divadla www.vcd.cz. Příjemný poslech! RaS

✓ PŘEBAL NOVÉHO CD

↓ P. DOHNAL, J. LÁSKA A ÚSTŘEDNÍ DVOJICE HRY J. ONDRUŠKOVÁ S T. LNĚNIČKOU PŘI KŘTU CD, FOTO J. SEJKORA

Výběr skladeb a myšlenek Jakuba Jana Ryby
Doprovodné CD ke stejnojmenné inscenaci Východočeského divadla Pardubice

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

Vedle větších či menších firem poskytujících divadlu především finanční prostředky či mediálních partnerů propagujících naše inscenace v denním tisku a rádiích svou velkorysou pomocnou ruku divadlu nabízí také multikino CINESTAR, které ve svých sálech zdarma vysílá reklamní spoty k jednotlivým premiérám. Podpory této „sesterské“ kulturní instituce sousedící s divadlem jen pár kroků si velmi vážíme, proto bychom jí chtěli alespoň touto formou poděkovat. O rozhovor jsme tedy tentokrát požádali ředitele marketingu společnosti CineStar TOMÁŠE VOLTA, který má k východním Čechům velmi vřelý vztah, neboť pochází z Hradce Králové.

Tomáši, mohl bys nejdříve blíže představit síť multikin CineStar?

Síť multikin CineStar v ČR byla založena v říjnu 2001 otevřením prvního osmisálového multikina právě ve východních Čechách v Hradci Králové. Nyní již CineStar provozuje 12 multikin napříč republikou a jedno z nich je také v Pardubicích.

Celkem máme 87 sálů s digitální projekční technikou, prostorovým obrazem 3D a zvukem dolby digital. Vlastníme i ojedinělý komplex Gold Class vybavený pohodlnými luxusními polohovatelnými křesly, s lobby barem a obsluhou během projekce.

V Pardubicích vedle sebe koexistují dvě multikina. Proč by si divák měl vybrat právě váš CineStar?

Snažíme se pardubickým divákům kromě filmových novinek přinášet i alternativní projekty, které bychom chtěli v budoucnu ještě více rozšířit. Jedná se například o velmi úspěšné přímé přenosy z Metropolitní opery v New Yorku. Dále zde každé pondělí provozuje-

FOTO V. HEROUT

me filmový klub, v jehož programu si diváci vyberou z kvalitní nabídky především artovějších titulů, navíc za velmi příznivou cenu. Co ale bude určitě zajímat všechny diváky vašeho divadla, je fakt, že již velmi brzy budou moci navštívit světově úspěšné záznamy nebo i přímé přenosy klasických her z londýnských divadel. Také připravujeme koncerty klasické i populární hudby a další zajímavá představení. Vše se již brzy diváci dozvědí.

Tak to je výborná zpráva! A na jaké filmové novinky bys diváky Východočeského divadla pozval do kina?

Z českých filmů třeba na velmi úspěšný debut Vojty Kotka Padesátka. Nebo na nový film Quentina Tarantina Osm hrozných či film s Leonardem DiCapriem v hlavní roli Revenant: Zmrtvýchvstání a mnoho dalších titulů.

Od filmu k divadlu je to velmi blízko. Jaký je tvůj vztah k divadlu?

Abych byl upřímný, tak mám raději film. Do divadla nechodím příliš často, ale když už tam jsem, moc si to užívám.

Východočeské divadlo jsi už také párkrát navštívil. Jaké představení se ti nejvíce vrylo do paměti?

Bohužel mnoho představení jsem u vás neviděl a navíc je to už dávno, ale zapomenout nemohu na výborné provedení muzikálu Šumař na střeše. To jsem dokonce viděl dvakrát.

Když se podíváš na seznam současných titulů na repertoáru, co by tě lákalo ke zhlédnutí? Jednoznačně Králova řeč nebo Kdo se bojí Virginie Woolfové?, protože se mi moc líbila jejich filmová zpracování, takže divadelní verze by mě skutečně zajímaly.

Tak třeba brzy na viděnou v hledišti, zklamaný snad nebudeš! Děkuji ti za rozhovor a CineStaru za jeho dlouhodobou podporu.

RaS

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

VERONIKA MACKOVÁ si k rozhovoru (hádám nad kávou, jelikož ze záznamu je někdy slyšet více kávovar než cokoli jiného) pozvala jednu z nejnovějších posil našeho souboru. A když říkám posilu, myslím v pravém smyslu toho slova. Jejím partnerem k rozhovoru se totiž stal **TOMÁŠ LNĚNIČKA**, milovník akčních filmů, pekelně ostrých jídel a divé zvěře. Ale i „drsnák Tom“ skrývá pod tuhou slupkou plachou duši umělce, dokonce s výtvarným nadáním... **AnH**

Veronika: Tak jdeme na to. Jsme na zkoušce a právě máme pauzu, takže musíme rychle. Zkrátka a dobře, první otázka zní: Tome, umíš malovat?

Tomáš: Ne.

Veronika: Ne? Nevadí. (SMÍCH) To je dobře! Já jsem si totiž vymyslela, že během toho, co tě budu zpovídat, nakreslíš mou podobiznu. A já pak nakreslím zase tvoji.

Tomáš: To by líp asi nakreslily moje děti než já... No to se pobavíš.

Veronika: Tak můžeš začít kreslit, tady máš propisku. A já se tě budu zatím vyptávat – každá otázka je z jiného soudku a netýkají se divadla. Jaké jsi znamenání?

Tomáš: Vodnář.

Veronika: A věříš na horoskopy? Nebo na charakteristiky jednotlivých znamení?

Tomáš: No, do určité míry jo. Vodnář je bohémský... (SMÍCH) Ale že bych věřil na horoskopy, to ne.

Veronika: Kdybys vyhrál například 100 miliard a měl bys naprostou svobodu, co bys s nimi udělal?

Tomáš: Každopádně bych zabezpečil celou rodinu po zbytek jejich života.

Veronika: A pak – něco pro sebe?

Tomáš: Asi bych dál chodil do práce, abych se nezbláznil.

Veronika: Takže divadlo bys neopustil?

Tomáš: Divadlo bych určitě neopustil, ale získal bych určitou svobodu – nevím, jestli bych byl v úvazku, nebo si sem tam jen něco zahrál... A pak bych určitě cestoval.

Veronika: Jo, to mě taky zajímá. Jakou destinaci by sis vybral? Kam bys jel?

Tomáš: Zajímá by mě Vietnam, Kambodža, Jižní Amerika, Bali... Nejvíc mě láká Asie.

Veronika: To je výborný výběr, to se mi líbí. Tak až to vyhraješ, pojedu s tebou. (SMÍCH) Když jsme u toho kreslení – máš nějakého oblíbeného umělce?

Tomáš: No, měl jsem. Občas si se ženou kupujeme menší grafiky. Líbí se mi Suchánek, Andrie, Kulhánek, Janeček. Na velký plátno bohužel nemáme.

Veronika: Jaké jídlo miluješ?

Tomáš: Hlavně maso! Pořádnej kus masa – steak na grilu, nejlíp medium... Hmm...

Veronika: Já maso nejím, takže mně chutě neuděláš.

Tomáš: Ježíš, co děláš? Teď abych ti překreslil vlasy – to si nemůžeš takhle dávat do culíků!

Veronika: Tak já si to zase rozpustím, abys měl inspiraci...

Tomáš: Když jsme u té Asie, mám rád veškerá dobrá asijská jídla. Nebráním se ani různým zvláštěnostem. Třeba kdybych byl v Kambodži, dám si sklípka na česneku.

Veronika: Nééé!!!

Tomáš: Hm, já jsem v tomhle trošku experimentátor.

Veronika: (S KRAJNÍM ZNECHUCENÍM) Ty bys snědl pavouka???

Tomáš: Úplně klidně.

Veronika: No dobře. Tak já třeba pavouky ráda nemám, takže to ti i odpustím... Ale kdyby ses pustil do hadů, to už bych asi nezvládla.

Tomáš: (SMÍCH) Hada bych si taky dal! Asi bych třeba nevypil čerstvou krev jako přípitek, ale pečenýho hada klidně.

T. LNĚNIČKA S V. MACKOVOU A J. MUSILEM V HEJ, MISTŘEI, FOTO J. FAUKNER

Veronika: Když se vrátím k ostatním jídlům – těm normálním, uděláš si je i sám? Nebo se spoléháš na ostatní?

Tomáš: Já vařím a vařím moc rád. Plotny se držím dost vehementně, i když spíš jen víkendově, přes týden vaří žena.

Veronika: Tak to je skvělé! Až budeme mít naše divadelní Prostřeno s Janou Uherovou, tak nám uvaříš.

Tomáš: Samozřejmě, rád.

Veronika: Když jsi mluvil o těch hadech – já jednoho doma mám a ještě mám agamu. Ty jsi spíš pejskař, nebo kočičkář?

Tomáš: Ani jedno. Taky jsem měl doma hada – thajskou užovku – a měl jsem i sklípkanu.

Veronika: Ááá! Tak to si rozumíme. Teda s těmi hady. (Konec konců jsme dva Vodnáři...)

A kdys je měl? Oni ti uměli? Nebo co se s nima stalo? Nesnědls je, že ne?

Tomáš: Sklípkan záhadně zmizel – na ubytovně v Hradci... Takže možná ještě někde přežívá v kanalizaci a čeká na svoji chvíli. A thajská užovka mi umřela.

Veronika: A teď už nemáš žádné exotické stvoření?

Tomáš: Ne, teď mám děti, a to mi stačí... (SMÍCH)

Veronika: Kdo je tvůj dětský hrdina?

Tomáš: Tak samozřejmě Vinnetou...

Veronika: (VÍTĚZOSLAVNĚ) Já jsem si to myslela!

Tomáš: Tak na Májovkách jsem vyrostl. A dodneška se u posledního dílu dojímám takřka k pláči.

Veronika: To je hezké. Jak ti je nejlépe? Co musíš udělat pro to, abys byl nejšťastnější na světě?

Tomáš: Být spokojený v rodině a mít pohodičku.

Veronika: Takže leháro někde v přírodě...

Tomáš: Buď v přírodě – rád chodím po horách a rád sportuju. A jinak mluvju chalupu – práci v lese, ale i pěkně s pivečkem v ruce a masíčkem na grilu.

Veronika: Jak se ti žije s krátkými vlasy?

Tomáš: Velmi pohodově.

Veronika: Takže jsi rád, žeš udělal takovou zásadní změnu?

Tomáš: Jasně! Už ani nevím, co je to hřeben! Můžu nosit svetry, protože kdykoli jsem měl vlasy v culíku a sundal si svetr, musel jsem se znova učesat.

(SMÍCH)

KRESBA TOMÁŠE: VERONIKA V DESETI MINUT

Veronika: Máš nějakého oblíbeného filmového herce nebo herečku, prostě idol, se kterým by sis rád zahrál?

Tomáš: Jako herečku jsem vždycky miloval Andie MacDowell, ale ta se mi vždycky líbila spíš fyzicky. A z herců? Samozřejmě stará garda jako Al Pacino, De Niro a taková ti staří bardi – drsníci.

Veronika: Akční hrdinové?

Tomáš: Ti samozřejmě taky – samozřejmě Jason Statham, Bruce Willis ... Tyhle „odpočinkové filmy“, to je moje. (SMÍCH)

Veronika: A chtěl by sis s nima zahrát v nějaké střelce?

Tomáš: A jak!

Veronika: Máš rád zbraně? Umíš střílet?

Tomáš: Ne že bych je měl zrovna rád, ale nemám k nim špatný vztah. Párkrát jsem střílel a asi bych to

uměl. Dřív jsem třeba koketoval s nunchaky, nebo když jsme dělali v Českých Budějovicích šerm, to mě bavilo.

Veronika: Takže bys obstál... Ale ty se na to i vizuálně hodíš! Viděls Postradatelné? Tak do té party bys úplně zapadl!

Tomáš: No jasně! To by se mi líbilo... (SMÍCH)

Veronika: Zkusíme napsat Stallonovi, jestli by tě nechtěl, až bude natáčet pokračování! ... Tak co? Jak vypadá tvůj výtvar?

Tomáš: No... Nepřeju ti to!

(SE SMÍCHEM PODÁVÁ VERONICE JEJÍ PORTRÉT, COŽ V NÍ VYVOLÁ ZÁCHVAT SMÍCHU)

Veronika: Je to nádherné! Moc ti děkuji! Později přiložím i já tvou podobiznu. Nech se překvapit! Děkuji ti za rozhovor a měj se krásně ve vodnářském světě!

Tomáš: Díky! Ty taky!

MELANCHOLICKÁ KRAJINA DALIBORA BOROVCÉ

Před první premiérou **Konce masopustu** v sobotu 27. února se ve foyer uskuteční vernisáž výstavy děl výtvarníka **Dalibora Borovice**. Pokud vám je autorovo jméno povědomé, můžeme prozradit, že se jedná o otce herce pardubického divadla Petra Borovice.

DALIBOR BOROVEC se narodil v roce 1955 v Uherském Hradišti, vyrostl na Slovácku, kde také až do roku 2004 žil a tvořil. Výtvarné vzdělání získal na hradištské Střední umělecko-průmyslové škole, poté pracoval jako propagační grafik a znám je i v oboru knižní grafiky (ilustroval převážně poezii regionálních autorů).

Radikálním zlomem v jeho životě i další tvorbě bylo přesídlení do Brna, kde si vybírá zaměstnání se zcela odlišným zaměřením „umožňující s čistou hlavou a bez zatížení hledáním kompromisů nacházet sám sebe“.

Složité hledání i nalézání představuje vystavený cyklus **Melancholická krajina**, jenž je věnován spíš emocím než realistickému ztvárnění krajiny. Jeho grafika nevyjadřuje pohlednicovou krásu přírody, ale je nabídkou k dialogu pro všechny, kdo jsou schopni sdílet tuto mlčenlivou výpověď.

Práce Dalibora Borovice jsou v soukromých sbírkách nejen u nás, ale i v Holandsku, Francii, Rusku, USA a Kanadě.

„Svým přístupem ke grafice se jako jeden z mála autorů staví proti současné brutalitě, vulgaritě a nemohoucnosti ve výtvarném umění, ale i ve společnosti, kde je stále méně pochopení pro poezii a tvůrčí dialog. Melancholie jeho jednotlivých grafik je podpořena romantickou barevností, která dává vyzníť výtvarnému záměru bez dekorativních a zavádějících popisných detailů. Nijak tím neoslabuje účinek, který je zároveň zdůrazněn ojedinělými realizačními technikami aktivního tisku a monoprintu, které umí tento autor virtuózně využít,“ říká o tvorbě Dalibora Borovice Miloslav Dolejš B. RaS

VÝZNAMNÝ SPONZOR GRAND Festivalu smíchu 2016

PRONÁJEM 724 805 805 www.psn.cz PRODEJ 603 517 750

PODNIKEJTE S NÁMI

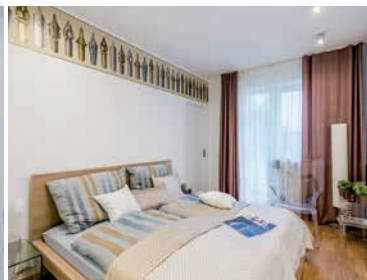
NEJVĚTŠÍ VÝBĚR NEBYTOVÝCH PROSTOR
K PRONÁJMU PARDUBICE, HRADEC KRÁLOVÉ
(kanceláře, sklady, dílny, obchody, park. místa...)

PRODEJ KRÁSNÝCH BYTŮ V CENTRU HAVLÍČKOVA UL. - PARDUBICE

BLIŽŠÍ INFORMACE NA TELEFONU 603 517 750
ZAHÁJENÍ PRODEJE 06/2016

Ilustrační foto

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 FWWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@vcd.cz

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 466 616 423
 TELEFON: 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
PÁTEK 10:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

Synthesia

Chemie pro budoucnost

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNY
 OPATOVICE

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

 Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

 Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov®
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

 NADACE
 LENKY A ROMANA
 ŠMÍDOVSKÝCH

[jhv - engineering]

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

LOUJA
 AUTO

 deník

 Pardubice
 Český rozhlas

 ZUBR
 PARDUBICKÁ TELEVIZE

 Country
 RADIO

 RADIO
 CENNÁ
 HORA
 1111

 V1
 východočeská televize

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

 Radio
 Pohoda
 ROCK & BEAT
WWW.RADIOPOHODA.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

 ComArr

BARTH MEDIA

 HAK

 P
 CENTRUM

 VCES
 VÝCHOVOTVŮBŮRNÍ CENTRUM

 MULTI

 Kavárny

 era

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ÚNOR 2016 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. PEJCHAL, J. KALUŽNÝ, J. ONDRUŠKOVÁ A J. LÁSKA, RODINNÝ PODNIK, FOTO R. KALHOUS